

сѣкого, но избира само които сж бѣгали отъ зло, и правили добро. — Богъ далъ на сѣкого разумъ, да избире доброто, а челоуѣкъ избира не доброто, но което му е драго, и става самъ на себе си кривъ. — Не е криво слънцето на чухалото, но неговитѣ рождавни очи, за това кога най свѣти слънцето, за него е най темна нощъ. — Както е свѣта планината, въ която се намерва златото, така е свѣто и златолюбивото сърце отъ Божіата благодать. — Както драконда змѣа прави гнѣздото си гдѣто намери закопано злато, така на златолюбивото сърце почива змѣата на сичкитѣ злины: защото, който мысли само какъ да насыти желаніето си со злато, той не жали да повреди брата си, сродника си, пріателя си, сиромаша и проч: Ихъ пагвено злато, колко хора си ослѣпило и погвено. Но златото брате не е криво: защото Богъ го дади за челоуѣческъ потребъ, и то е голѣмо добро, кога е въ рѣцѣтъ на доброго челоуѣка, кой знае да го употреби споредъ Божіатъ волъ. — Много царѣ и богати исхаржиха своето иманіе за скъпоцѣнни дрехи, и мнозина направиха съ иманіето си голѣмы и похвалны доверины. — Добро ако е Богатъ, той е милостивъ, ако ли е сиромашъ, той е Благодаренъ, а зло ако е Богатъ, той е горделивъ, немилостивъ и грабитель, като огнь, колкото помного дърва има, толко се поразгорява, и като трескавыо, колкото помного пѣе водъ, толко помного